

Sv. Albert Chmielowski – patron azylového domu

Adam Chmielowski se narodil 20.8.1845 nedaleko polského Krakova. Jako mladík se přidal k povstání roku 1863, během kterého byl zraněn a přišel o jednu nohu. V roce 1864 odjel do Paříže, kde studoval umění a rozhodl se být malířem.

Po návratu do Polska dozrávala v něm myšlenka řeholního povolání. Někjaký čas trávil u jezuitů, nestal se však členem jejich řádu.

V roce 1884 odjíždí do Krakova, kde prožije zbytek svého života.

V Krakově se nejprve seznámil s tamními malíři a žil zpočátku zdánlivě stejně jako dříve. Navštěvoval Jagellonskou universitu a Akademii krásných umění, ale také salóny krakovské aristokracie, kde se často debatovalo o otázkách malířství. Hlavně jej však již pohlcovalo nikoli umění, ale intenzivní charitativní činnost.

Zpočátku bydlel u kapucínů, později se přestěhoval do pokoje v Basztové ulici číslo 4. Svůj pokoj rozdělil závěsem na dvě části. V jedné z nich maloval a spal, druhá část sloužila jako útulek bezdomovců. Maloval hlavně proto, aby získal peníze na vydržování tuláků z ulice. Od roku 1888 byl také členem Společnosti sv. Vincence, ale spolupracoval i s další krakovskou charitativní institucí – s ústavem pro mladé tuláky, který zřídil lazarista Siemaszko.

Jednou, zřejmě na počátku roku 1887, navštívil se skupinou svých přátel mužskou ohřívárnu (tak se tehdy v Krakově nazývaly útulky pro chudé), kterou krakovský magistrát vydržoval ve čtvrti Kazimierz. Poměry, které tu vládly, na něj zapůsobily natolik, že pojal okamžité rozhodnutí: "Musím s nimi žít. Nemohu je tak nechat." Chodil tam nyní stále častěji, dokonce nějaký čas bydlel v pavlínském klášteře na Skalce, aby měl do ohřívárny na Kazimierzi blíže, ale bylo mu jasné, že sám by nemohl stačit na všechny potřeby, a že je tedy nezbytné, aby okolo sebe soustředil další pomocníky.

Dne 25. srpna 1887 oblékl šedý hábit řeholního terciáře. Liturgii oblačky pravděpodobně provedl jiný bývalý povstalec z roku 1863, kapucín Wacław Nowakowski. Po uplynutí jednoho roku, 25. srpna 1888, složil Adam Chmielowski před krakovským biskupem Dunajewským řeholní sliby. Od té chvíle začal užívat řeholního jména Albert. Tento den je zároveň počátkem Kongregace bratří sloužících chudým III. řádu sv. Františka, dnes běžně zvané albertini. Dne 15. ledna 1891 pak vznikla obdobná ženská kongregace, jež se měla věnovat chudým ženského pohlaví; pro ni se později ujal název albertinky. Hned po vzniku své kongregace, dne 1. listopadu 1888, uzavřel

bratr Albert s krakovským magistrátem smlouvu, podle níž převzal ohřívárnu pro bezdomovce v Piekarské ulici 21. Ve smlouvě se především praví: "Bratr Albert se zavazuje, že ve dne i v noci bude v místnosti ohřívárny stále pobývat on sám nebo jeden z jeho druhů." Dále smlouva stanovuje, že bratr Albert bude nejen živit a oblékat chudé, ale bude se jim také starat o práci, bude pro ohřívárnu obstarávat světlo i topivo, opravy místnosti a jejího inventáře, zařídí kuchyň, zakoupí koně a vozík, s jejichž pomocí bude pro chudé sbírat almužny, a navíc se ujme také ženské ohřívárny. Město mu všeho všudy dalo povolení sbírat peníze, přičemž si vyhradilo právo kontrolovat jeho činnost. Bratr Albert se výslovně zřekl jakékoliv finanční odměny. Sami albertini si v pavlínském klášteře pronajali tři místnosti, ve kterých bydleli, a také kůlnu na nářadí a stáj pro svého koně.

Od samého začátku si však bratr Albert uvědomoval, že pomoc poskytovaná v ohřívárně nepostačuje a že chudí v první řadě potřebují získat práci, aby se mohli dále již starat sami o sebe. Pracovních příležitostí byl ovšem nedostatek, a tak bratr Albert práci pro své chráněnce sám organizoval. Při ohřívárně vznikla výrobná nábytku, ševcovská dílna, krejčovství i pekárna.

K chudým se bratr Albert choval s velkou dobrotou, trpělivostí a úctou. Do albertinských útulků byl přijímán každý, kdo o přijetí požádal, a to v každé hodině včetně hodin nočních. Pomoc neodmítal nikomu; říkával, že není-li mnoho, je třeba dát málo, ale vždycky je třeba dát.

Velmi pěkně bratra Alberta popsal ve svých vzpomínkách pozdější lvovský řeckokatolický metropolita Andrej Šeptyckyj, jenž bratra Alberta dobře znal. Duchovnost bratra Alberta pak metropolita Šeptyckyj výstižně charakterizuje takto: "Jeho chudoba byla něčím tak fenomenálním, že nemyslím, že by se mohl najít druhý takový příklad; a přitom to bylo tak prosté a přirozené, že se nikdo například nedivil, že bratr Albert neměl svůj pokoj, svůj koutek a nikde a nikdy se nemohl ani na chvíli zbavit společnosti chudých a svých bratří. S tou evangelní chudobou se pojily všechny ctnosti, které se obvykle nazývají evangelními - především evangelní prostota. Zdá se, že vždycky svou přirozeností měl rád to, co je jasné, prosté a upřímné. [...] Jak jeho řeč, tak i jeho duchovní učení byly podle tak charakteristického výrazu Písma svatého »ano - ano, ne - ne.« Učení sv. Evangelíí přijímal takové, jaké je, s tou - možno říci - bezohledností, s jakou by je přijímaly děti. Žádné předsudky, žádné dvojsmysly, žádná teorie odlišná od praxe a žádná praxe neodpovídající teorii. Jeho život musel být velmi čistým, když jeho duše, jeho duch byly tak věrným odrazem Kristova učení."

Bratr Albert zemřel 25. prosince 1916 v Krakově, v útulku v Krakovské ulici 43. Roku 1983 byl spolu se svým přítelem Rafealem Kalinowským beatifikován a 12. listopadu 1989, tedy společně s naší sv. Anežkou Českou, byl v Římě prohlášen za svatého.

Celý životopis najdete na http://katolicka-kultura.sweb.cz/albert_chmielowski/albert_chmielowski.html